

Alles over de space van Arthur

Tuurke91

FOR
DUMMIES®

Met

- Het Grote Boek der typepjes
- Meer over Arthur zelf
- een korte samenvatting van de afgelopen weblogs
- En veeel meer!!!

Het is goed en goedkoop

Tuurke91 for Dummy's

Door Arthur Govers

Dit boek, dat je nu voor je ziet is het zeer, zeer lang verwachte 'Tuurke91 for Dummy's'. Oorspronkelijk zou het een uitleg zijn alle verschillende onderdelen en soorten blogs op "de Spees van Arthur", maar inmiddels is dit veelbeloofde bestand verandert in een grote verzameling verhalen, blogs, columns en gedichten van de afgelopen 10 jaar. Hoewel de Space centraal staat – vooral omdat die sinds vandaag 3 jaar bestaat – zullen er ook vele andere, 'buitenspacerlijke', dingetjes aangehaald worden.

Stap in het leven van Arthur, en volg de ontwikkelingen. Lees de avonturen van de 12 jarige tuur, en geniet nog een keer van de grappigste blogs. Sluimer mee met de kerstverhalen, waarmee Govers jaren terug de hele klas stil kreeg, en lees over ov-av's, tuurke's en de vele andere projecten. Kortom: een bestandje waar je wel even zoet mee zult zijn.

Arthur Sebastiaan Daniel Govers

Arthur

Deel 1, onderdelen van de spees

De Spees van Arthur is het eerste officiële orgaan binnen het tuurke91-netwerk. Toen Arthur net MSN had, ontdekte hij dat er bij zijn hotmailaccount ook een zogenaamde space zat bijgesloten. Al gauw verscheen de eerste blog: het was 17 februari 2005: precies 3 jaar voordat je dit boekje hebt gekregen. In het volgende deel worden de bijzonderste blogs op een rijtje gezet. Met eigen ogen zien? www.spaces.msn.com/tuurke91 . Vereiste is wel om lid te zijn van het T91-netwerk. Dit ben je automatisch als je tuurke91@hotmail.com op MSN hebt.

I: Typetjes

WAT IS EEN TYPETJE?

DE TYPETJES WAREN VOORAL IN DE BEGINTIJD VAN DE SPEES EEN VAST EN VAAK TERUGKOMEND ONDERDEEL. DE TYPETJES ZIJN EIGENLIJK VERSCHILLENDE KLEUREN TEKST IN EEN WEBLOGITEM DIE COMMENTAAR OF AANVULLING EN DERGELIJKE GEVEN OVER WAT ER DOOR DE SCHRIJVER (ARTHUR) GEZEGD WORDT. DEZE AANVULLING WORDT GEGEVEN VANUIT VERSCHILLENDE KARAKTERS, DIE ELK EEN KLEUR HEBBEN DIE SOMS OOK IETS MET DE TYPE TE MAKEN HEBBEN.

HOE ONTSTAAT ZO'N TYPE?

ZO'N TYPETJE IS MEESTAL GEBASEERD OP KARAKTERS IN ARTHUR'S OMGEVING. DAT WORDT VAAK OOK VERTELD ALS HIJ GEÏNTRUCEDERD WORDT. HET IS SOMS OOK NIET DIRECT DEGENE EN IS VAAK OOK GEKARIKATUUSEERD. MAAR DE NAAM WORDT, TENZIJ PER UITZONDERING, OOK OVERGENOMEN, WAARDOOR HET VOOR MENSEN DIE DE PERSOON OF HET DING KENNEN TOCH LEUK IS OM HET TERUG TE ZIEN.

Voorbeelden van typetjes

Dit is het 'grote boek der typetjes'. Ik heb hier alle typetjes, zoals ze op de spees zijn voorgesteld op een rijtje gezet.

naam: IJzeren Rita
kleur: Zeeblauw.(ofzo)
functie: minister
karakter: Moedig, Dapper, trots, Niet van haar stuk te halen! alles wat je in de median hoort.
bijzonderheden: nooit onrechtvaardig.

naam: Dennis
kleur: donkergeel
functie: oppeper, nar.

Karakter: Aaaaltijd vrolijk en bepaald gek. Maar wel erug lief

bijzonderheden: is Irakees, struint beetje door centrum, altijd aardig.(wel erg naïf 😊)

naam: Albert Oplossing

kleur: (onzichtbaar)

Karakter: koelbloedig. heeft altijd de oplossing voor alles.

functie:raadgever

bijzonder: door zijn onzichtbaarheid is er niemand die kan lezen wat zijn raad is. Hierdoor raakt hij gefrustreerd en voelt zich eenzaam.

Het jongste typetje van het boek is aangekomen! Nog maar Kleuter en nu al Historisch!

Naam: Reyona Derksen

kleur: Lichte poepkleur

Functie: kleuter (met alles erop en eraan)

Karakter: Emotioneel, denkt alles zelf te kunnen

bijzonderheid: heeft neiging om iedere zin te eindigen met een uitwerpsel en verteld over dit onderwerp ook met hartelust "moppen"

naam:erna

kleur:paars

karakter: bemoedigend(vooral op het gebied van wiskunde), helpend, dromerig(net als haar baasje 😊)

functie: knuffelvogeltje

bijzonder: Voor iedereen die nog nooit op de Herman Boerhaavelaan heeft gezeten of er ook maar nauw contact (op wat voor manier dan ook) heeft gehad, Erna is de troetelknuffel van meneer de hoon, de vaagste (wiskunde)leraar van de school. Hij zegt dat haar functie is om mensen 'die niet uit een som komen' een hart onder de riem te steken, maar deze vogel heeft haar functie nog nooit bewezen. De grootste wens van iedere klas die hem heeft is om Erna van de hoepel waar ze op balanceert te gooien, hoewel dat vreselijk sadistisch is omdat ze nog nooit een vlieg kwaad heeft gedaan. En juist om deze reden is Erna de Hoon opgenomen in het Grote Boek der Typetjes

naam: Arthur

kleur: zwart

karakter: neurtaal, alles gaat over hem

functie: hoofdrol

bijzonder: hij reageert als hij het niet met iets eens is, en geef hem eens ongelijk, alles draait immers om hem!

naam: meneer Pranenberg

kleur: bruin

karakter: chagrijnig, koppig, betweter, commentator

functie: opa in luie stoel

bijzonder: hij leeft om Arthur dwars te zitten, lijkt het. maar ieder is dat inmiddels van hem gewend. Als je de muppetshow kent is hij een van de mannen op het balkon die altijd klaagt (Ik ben nog niet gevorderd en ken zijn naam nog niet.. 😊)

En nu: de typetjes in de praktijk!

28 augustus

eindelijk fotoos!

eindeijk dan, weg met de noodhospitalen en eeuwige, maar helaas nodige, links om mijn afbeeldingen te kunnen zien. HET IS OVER!! ik kan weer afbeeldingen! kijk maar, een donder aan nieuwe tuurka, zelfs een vertakking binnen de 'tuurke bizz', de 'bedelaar'! (zie foto's, map tuurkes).

[ik vin die bedelaar wel sielig] [dennis, die bedelaar BESTAAT niet. het is een VERZINSEL! je KUNT daar geen medelijden mee hebben!] [pranenberg, ik vind dit echt heel erg. Die jongen begrijpt dat toch niet! Ik vind het juist goed dat hij medelijden toont] [ben ik in een gekkenhuis belandt ofzo! ik hoop toch wel dat JIJ weet dat het niet echt is erna!] [natuurlijk weet ik dat. Maar het is beter medelijden te hebben met een verzinsel dan helemaal niet, zoals JIJ!] [] [albert oplossing heeft gesproken jongens, we hebben er weer veel aan gehad.] IK weet wat hij zei oomdat IK het getypt heb. Hij heeft gezegd dat jullie net zo goed verzinsels zijn als hij en dat jullie ook medelijden mogen hebben met de bedelaar. [dat kan helemaal niet want daar is het veld te klein voor.] klopt maar ik zeg het jullie nu. TEVREDEN?

2: Bijzondere BLogs

HIER STAAT EEN SAMENVATTING VAN LEUKSTE, GRAPIGSTE, MEESTBESPROKEN EN KENMERKENSTE BLOGS UIT 'DE SPEES VAN ARTHUR'

17 februari

de vakantie is aangebrokeeeeeeh

jaja, leuke, de vakantie is heus begonnen vandaag

. Maar school hoeft niet stom te zijn, want waarschijnlijk krijg ik door de stemmen van mijn lieve schoolvriendjes maar liefst 10 goedgevulde zakken snoep

sjaa, kon iedereen maar zo goed poseren als ik... 🤪

groetn Arthur

Dit is de eerste blog geweest. Hiermee heeft Arthur zich begeven op het gladde ijs van het internet. Drie volle jaren geleden.

03 juli

tussenstand pww en det kaint of stuf

hoi allemaal. Mijn toetsen (ik zeg bewust niet 'proefwerken' om flauwe grapjes te voorkomen) gingen tot nu toe vrij goed. Ik hoef alleen engels, biologie, duits en latijn nog. Daarna ga ik de dinsdagavond king kong kijken met enkelen! dat belooft dus cool te worden. Afijn, ik weet niet of het jullie opgevallen is, maar bij lynx staat een nieuwe link! naar mijn come2me sité ! leuk joh! het is eigenlijk alleen oppervlakkige informatie dus geen nieuw weblog ofzo. Leuk om bij je favorieten te plakken maar net niet leuk genoeg om net zo vaak als de spees te bekijken (bijna dagelijks dus)

Ik heb trouwens ambities voor de vakantie! er komen leuke weblogitems en... TUURKE91 FOR DUMMY'S komt eraan! jullie stemmen danwel nauwelijks maar ik weet dat jullie het gaan endjojen = p

Dit is een vrij normale blog uit de beginperiode. We zien een mengeling van korte berichten uit het persoonlijke leven van Arthur, en verder veel populair taalgebruik en verwijzingen naar projecten die zouden starten. Eén daarvan is Tuurke91 for dummy's.. Jaja, TOEN AL was er sprake van... Vergeef mij, dat ik het nu pas stuur.

*maanden was Arthur van plan om eens naar Apenheul te gaan. Samen met zeger P., Chiel B. en zijn proertje felix. Vandaag was het die dag. Ze hebben een heleboel lol gehad samen. Het was echt heel gezellig. Toen ze de ingang in kwamen waren ze nog niet in Apenheul maar in een groot park dat om Apenheul heen ligt. Daar hadden ze al lol. Ze waren een van de eersten en ze hebben karpers proberen op te tillen met twee vingers en ze zijn in een in de 200 traptreden tellende uitkijktoren geweest. Echter, de helft van de avonturieren had hoogtevrees... Maar Arthur natuurlijk niet. Daarna gingen ze naar de echte apenheul en moesten ze AL hun eten in een groene 'aapvrije' tas doen. Voor de doodskopaapjes, die tegenwoordig niet meer op je schouders mogen balanceren, niet meer in je zakken mogen peuteren, niet meer aangeraakt mogen worden, niet meer op je broekspijp klauteren. Apenheul is haar identiteit kwijt... Sterker nog, de apen worden bruut weggespoten!! iets wat ze niet fijn vinden. MISHANDELING! verder hebben ze nog bange gorilla's gezien, ze waren zelfs bang voor een Schilpadje!! Of wat dacht je van bi-bonobo's! of slapende slingerapen! of een aapje die een papiertje laat vallen voor de neus van een verzorger en dat zij de schuld krijgen!
kortom, het was heeeeeeel erg leuk!!!!*

ov-av

Naar apenheul werden we gebracht door de vader van Zeger P. De terugweg verliep minder soepel. lang voor sluitingstijd besloot P. om de dag af te sluiten uit angst om de dag met verveling te moeten besluiten. Zoals afgesproken gingen ze met de bus naar Centraal Station. Maar halverwege gebeurde iets schokbarends. Mijn beleving: ik las een gevonden Metro (je weet wel, die krant)[om gevonden kranten te lezen moet je wel een enorme schooier zijn...] toen ik plots een krakend geluid hoorde en zag hoe de bus tegen een paal stootte, Vonken spoten er vanaf! Meteen schoten mij beelden van bussen die van een brug reden te binnen. Ik slaakte een kreetje. Dit alles gebeurde in een 'fractie van een seconde'. Het bleek dat we tegen een stoplicht waren aangereden. Een kras van 3 meter tekende de rest van het leven van deze bus.

Door de overgebleven tijd hadden ze zin om binnen een halfuur (tot de trein naar Deventer aankwam) rond te wandelen in Apeldoorn. Even konden ze het centrum niet vinden. Maar na een paar minuten deed een ander probleem voor. Een probleem dat de rest van dit ov-av zou gaan beheersen...

B. was moe van al het lopen... daardoor waren wij nog maar net op tijd voor de trein nadat we eerst naar een warenhuis zijn geweest met fietsende paashazen en een watervallift. Toen we na luttele minuten aangekomen waren in Deventer zonder gecontroleerd te worden zodat me proertje de weddenschap had verloren, kreeg de moeheid van B. nog een gevolg. We konden niet naar huis lopen en de bus kwam over een half uur dus na een brainstormpartij besloot P. naar zijn huis te rennen, een fiets op te halen, de voortstompelende ons halverwege op te pikken, B. Achterop te nemen en de reis te vervolgen. maar B moest zo nodig met een natuurfotograaf praten onderweg omdat hij het vak later ook wilde gaan doen. Toen P. en wij elkaar tegenkwamen bleek het dat mijn vader al 3 kwartier aan het wachten was voor de ingang van Apenheul.

Tippies!

1. ken eerst de plattegrond van Apenheul en weet wat je wilt gaan zien.
2. neem mee of bestudeer plaatjes van aapjes die voorkomen in tekenfilms of dergelijke (bijv. Madagascar van dreamworks) en kijk of je ze in Apenheul herkent.
3. gebruik de verrekijkers! zijn toch *graties!* om de apen te bekijken.
4. kom vroeg, dan is het lekker rustig
5. ga naar de voedertijden! leuker dan het klinkt, ze gaan ook helemaal uitleggen enzo, vooral bij de gorilla's, daar heb je zelfs enorme beeldschermen en tribunes!
6. loop na de tijd rond in Berg en Land ofzo, is best cool(en enorm)
7. en hijs karpers op!

In deze blog is een soort overgang te zien tussen de eerste en de tweede stijl. We zien nog steeds de persoonlijke belevissen en het populair taalgebruik, maar dit verhaal begint aardig te worden om te lezen. De schuine letters is de zogenaamde 'verteller'. De rest is vanuit het oogpunt van Arthur zelf. Verder zien we de opkomst van het ov-av: het openbaar-vervoer avontuur, waarin Arthur zijn belevissen vastlegt in de trein, bus, riksja, enz.

Het oud en nieuw van meneer Hertenwei

Alweer is het bijna oud en nieuw. Hoe moet ik het dit keer weer vieren? Vuurwerk of niet? Ik heb wel bezoek dit keer. Ik loop toch maar even de houthandel binnen. Daar staat aan de linkerkant een vuurwerkkraampje. Wat een drukte! Mensenkinderen wat een rij! Verveeld kijk ik wat in het rond. De hele vloer ziet rood van het voortijdig uitgepakt vuurwerkverpakking. De rij voor mij bestaat vooral uit kinderen met hun handen in leren 'bodywarmers' en vaders, veelal gastarbeiders. Hele rotjes-rollen gaan over de toonbank. Achter mij hoor ik geknal van mensen niet kunnen wachten tot twaalf uur. Ik koop maar gewoon wat siervuurwerk. Eindelijk ben ik aan de beurt. Wat een prijzen! Oef! Ik koop maar een grote pijl á 30 euro. Als het goed is zorgt Trees voor de oliebollen.

"kijk daar" roept Trees weer, ze wijst naar de vuurpijltjes die een voor een de lucht in schieten. "hoe steken ze dat zo snel aan?" denk ik hardop, maar eigenlijk is het gewoon een vraag aan Trees. "dat is een pot joh!" antwoord ze. Ze heeft duidelijk meer verstand van vuurwerk dan ik. Ik laat haar mijn vuurpijl zien. Die lag nog op het keukentafeltje. "Leuk" zegt ze.

We hebben het de hele avond een beetje over de oorlog en dat ik nog een kerstboom in huis had en over de flat en wat er ging veranderen en dat we hoopten dat het om twaalf uur niet zou regenen. Normaal kijk ik altijd cabaret maar nu met bezoek hoeft dat natuurlijk niet. De oliebollen zijn best lekker maar wel melig, maar dat zeg ik natuurlijk niet omdat dat Trees zou beledigen. Tenminste, dat denk ik. Het is alweer bijna twaalf uur, dus gaan wij naar beneden om mijn vuurpijl af te steken. Fluitend gaat de pijl omhoog en met een knal spat het rood uiteen. De stukjes die losvliegen geven kort een witte gloed. Daar staan we. We kijken naar de hemel. Trees heeft haar armen rond haar lichaam geslagen. 'Nou..,' zucht ik zachtjes.

Deze blog is duidelijk van de tweede stijl. Arthur heeft zijn eigen belevenissen helemaal achter zich gelaten en heeft zich gestort op proza.

Uit

fc knudde

Als traditie wordt er tijdens de trainig altijd afgesproken wie a.s. zaterdag gaat tafeltennisen voor de copmpetitie. In een normale tafeltennisvereniging zou daar geen sprake van zijn, omdat er drie spelers per team zijn, en als er meer spelers zijn, er dus ook meer teams zijn. Maar bij DSC zit dat anders, omdat er in het verleden veel mensen niet konden, en dus afwezig waren, heeft de club vele boetes te verwerken gehad. Daarom kan het team niet groot genoeg zijn, en is er een rooster van wie wanneer speelt. Maar, zoals ik al zei, kunnen veel mensen op de zaterdagen niet. Dat kan uiteen lopen van een begrafenis tot een afspraak bij de kapper; Daarom moet er afgesproken wie wanneer met wie ruilt. Tussen die ruilgesprekken door kreeg Arthur van dame 1 doorgespeelt dat hij om kwart voor negen aanwezig moest zijn...

Dus Arthur, vol goede moed, fietst naar DSC. Komt aan. Wacht. Wacht. Wacht. Wil terug, maar treft net op het goede moment Henk aan, die op het gerucht dat Dame 1 verkeerd had bericht naar het clubhuis. Zijn 'het zekere voor het onzekere nemen' was goed geweest, want Arthur was anders teruggefietst. Maar nu reden ze naar het huis van henk. Als ze twee seconden langer waren gebleven hadden ze Dame 1, in haar eigen vergissing getrapt, maar dan nog erger, omdat ze kwart voor negen had gezegd en zelf om negen uur komt.

maar genoeg over wat nog gaat gebeuren. Henk en Arthur rijden naar het huis van Henk. Ze drinken wat cola, suffen voor de deventer kabelkrant, die altijd aan lijkt te staan, en rijden vervolgens terug. De derde speler van deze zotte zaterdag, Richard, keurig op tijd, staat te wachten voor de ingang. Dame 1 nog niet. Als ze in haar eigen tijd, maar ook niet in de tijd die zelf dacht aanwezig te moeten zijn komt, dan moet er iets goed verkeerd zijn. Dat was reden genoeg haar thuis op te bellen. Zij heeft doorgemaakt wat ik bijna had doorgemaakt als ik Henk niet op tijd was tegengekomen: ze is moedeloos terug naar huis gefietst. De helft van mijn afstand, maar toch. We haalden haar op. Haar vrolijke moeder (deze moeder is trouwens dezelfde die ook de moeder is van degene met wie ik saxofoonlessen heb gevolgd, red.) vertelde ons door het auto-portiek nog vanalles, maar dat is al lang vergeten. zo kwam dit trio + Henk aan in het kleine autootje, dat zoveel kilometers heeft gemaakt omdat het vaak naar Tsjechië was geweest, aan op de parkeerplaats van Swift, Koning van het Deventertafeltennis. Voorzichtig liep Arthur naar binnen, Hij werd begroet door een vitrine met daarin een batje, een shirt en ander tafeltennismaterieel. Allemaal voorzien van logo. Hij liep verder. Langs de kantine. hij stond in in de deuopening van een enorme sporthal. Op de grond waren officiële tafeltennislijnen. links van hem stond een automatische oefenmachine. twee rijen van zeker vijf tafels. het getik van de balletjes op de tafels en op de batjes drong door het hele gebouw. Daar stonden wij drieën. Als het stereotiep van een kleine gezelligheidsclub tegen de proffessionals. FC knudde tegen een team van buitenlandse kleerkasten, synoniem het veld op rennend, terwijl Jaap, Dirk en Kees met hun vingers in de neus en hun buikje vooruit toekijken.

Hij liep maar vast de kleedkamer in. Daar was een ukkie van 'de brug', een vereniging uit Apeldoorn. 1.10, leeftijd onschatbaar. Tussen de 9 en 13 moest het wezen. "vreselijk" deelde hij met mij mede, terwijl hij in zijn sporttas naar iets zocht wat hij nodig had, " die tafels staan echt veelste dicht bij elkaar, daar kom ik nauwelijks tussen." "en bovendien," kraakte hij de vereniging verder af "waar je ook staat, je staat zoiezo op een balletje". Aan het eind van de dag zou Arthur hem op allebei de punten gelijk kunnen geven.

We hebben naar verwachting bijna alles verloren.

Een wat moderner fragment. Het orgineel is wat langer: er worden ook het trainen en het thuis spelen beschreven.

05 april

wiskunde

Al sprak ik de talen van alle mensen – had ik **wiskunde** niet, ik zou niet meer zijn dan een dreunende gong of een schelle cimbaal. Al doorgrondde ik alle geheimen, al bezat ik alle kennis – had ik **wiskunde** niet, ik zou niets zijn – *gebaseerd op 1 Korintiërs 13:1+2*

De kortste blog: het simpelweg wisselen van 'de liefde' met 'wiskunde' geeft Arthur's worsteling met wiskunde op een goede manier weer. De wiskunde is een vaak terugkomend onderwerp op 'de Spees van Arthur'

De Champignonnenkwekerij, en hoe het daar zo warm of koud werd

Het voortijdig losbreken bij het paaseieren zoeken

Het klassenboek, of wat daar van over was

De zoemer, ook als 'ie drie keer ging

De rozenactie (nooit een gekregen)

Stinkbommetjes in het trappenhuis

De proefwerkweekproblemen

De NCRV-musical

De piepjestest

Erna

We zullen het missen.

De Derde.

Al zullen weinig mensen het hebben zien hangen: Dit gedicht is Arthur's afscheid geweest aan de Boerhaavelaan. Het heeft 2 dagen aan het prikbord gehangen.

[tik-boem-tik-boem-tik-boem]

-12:52-

De trein komt in beweging. Ik zwaai naar mijn vader en naar mijn broertje op het perron. Nu ben ik officieel onderweg... Ik staar naar buiten, naar de kilometers graffiti in Parijs. Sommige namen staan er meerdere keren op. Niet dat het mij interesseert, maar daar doen ze het voor: dat je denkt, hé JOAD [dzjooed], die naam die heb ik al eens eerder gezien. Dan voelen ze zich beroemd. Ik wordt opgeschrikt door een stem die, vier keer vertaald, mededeelt dat 'Thalys' mij een maaltijd aanbiedt. En ja hoor de Belgische stewardessen deelden menukaarten uit, samen met 'opfrisdoekjes', die ik morgen zal gebruiken om mijn toet te vegen na het eten van een appel. Ze zullen trouwens best lekker ruiken, verklap ik. Maar genoeg over de toekomst. Ik keek in de menukaart. Complete gevulde gevogeltefilet en andere koude salades sprongen in het kwaliteitgevoelige oog van Arthur. Aan de andere kant van de kaart stonden wijnen als: Beaujolais Villages 2006, Hedgerows 2005, en marigny Neuf Sauvignon

2006. Maar goed, daar gaf ik natuurlijk mijn centen niet aan uit. Ik had al boterhammetjes in mijn reistas zitten. Dus zo vlogen we door het Noord-Franse landschap. Ik had zware Nederlandse literatuur op mijn schoot genomen. Dat sfeertje, die zakenmannen, volledige maaltijden op hun tafeltjes, ik dat boek. Naast mij zat een chinees, die las uit een chinees tijdschrift. Hij zat daar zo languit, en iedere keer als er een karretje langskwam, nam hij frisdrank en cake. Ik niets, want ik had zelf brownies in mijn reistas. Of nou, eerder browniekruiden, die ik stiekem opat, als de Aziat weg was, uit schaamte dat ik geen snacks kocht. Aan de andere kant van het gangpad zat een franse vrouw met een nederlands kind. Hij had inieder geval een oranje jasje met 'NEDERLAND' erop aan. Later bleek de vrouw inderdaad frans, en het kind was net zo Nederlands-franstalig opgevoed als ik. Hij kon 2 nederlandse, en 3 franse woordjes. En de vrouw sprak ook beide, ze had 11 jaar bij een Nederlander gewoond, de vader van het kind, maar was nu gescheiden. Het kind zou zijn Nederlandse grootouders voor het eerst zien. De vrouw dacht dat ik ook op weg was naar mijn Nederlandse vader. Die gedachte leek mij eerst vreemd, maar ik besefte dat haar zoontje (hij was nu wat tegen de ramen aan het tikken) over tien jaar deze reis wel eens jaarlijks zou kunnen maken, om naar zijn 'vader in Nederland' te reizen. Intussen sjeesde de thalys door België. België was net Nederland in frankrijk. Fransachtige huisjes in Nederlands landschap. Of nou, die huisjes waren nogal apart. Alle huizen waren roodkleurig, en ruitjeshuizen waren erg hoog en hadden een dak dat van voor naar achteren liep, inplaats van links naar rechts, zoals kleuters huizen altijd tekenen. En de zijkanten hadden geen ramen. Zodat er makkelijk rijtjeshuizen van gemaakt konden worden is mij verteld. De trein stopte in de grote steden van België. In Antwerpen, waar suske en wiske wonen: ik keek nog of ik ze rond zag lopen (geintje). In Brussel, de grote hoofdstad. De franse vrouw met haar Nederlandse kind gingen even naar buiten. Ik twijfelde om ook te gaan, om even België aangeraakt te hebben, maar zo kinderachtig was ik niet. Na een lange stop, waarin er vrijwel niemand is in- of uitgestapt, reden we door. Weer kwamen de lieve stewardessen langs om ons te verblijden. Weer nam de Chinees het gebruikelijke, en ik nam weer niets. Hij nam het van het karretje en zat weer achteruit in zijn 1e klas stoel. Hij zou vast moeten betalen als hij uit de trein stapte.

...

..

..

Een golf van angstaanjagende gedachten bestormden mijn hoofd. Want wanneer zou de tourist zijn verkwansingen moeten betalen, hij kon uitstappen zonder dat er iemand bij het portiek stond om het geld in ontvangst te nemen. De menukaart: zonder prijzen. Net als de duurste artikelen in parijs dacht ik: Als het echt luxe is, doet de prijs er niet toe... De mechanische stem van de intercom. één woordje: Aanbieden. Offert. Aanbieden. Offered. NEEEEEEEEEE!!! Laat dit niet waar zijn!!!! Gratis, heet dat in wat lagere milieu's. GRATIS!! KUNNEN ZE DAT NIET ZEGGEN IN DIT COUPÉ? Ik dacht zwetend aan alle snacks en maaltijden die ik watertandend aan mij voorbij heb laten gaan. Alles had gewoon kunnen nemen! Zenuwachtig wachtte ik tot het karretje weer langs zou komen. Nederland. Mijn vreugde dat ik terug was in mijn eigen land werd begraven onder het verlangen naar het karretje. Immers, Rotterdam kwam dichterbij, en dan zou het te laat zijn. Amen, het karretje kwam dichterbij. Weer werd mij iets 'Aangeboden'. Aan de buitenkant rustig koos ik een blikje fanta. Snacks werden mij niet 'Offert'. De inhoud van het miniblikje fanta goot ik in mijn plastic bekertje. Die was eerder leeg dan het colaatje van de Aziat.

Hét hoogtepunt in de ov-av geschiedenis. De titel: 'My name is Arthur Govers, this is going to be the longest day of my life' verraad dat de blog veel wegheeft van de serie 24. Dat zal ook blijken in de vorm van de blog: aan iedere alinea gaat de tijd vooraf, en het mysterieuze [tik-boem-tik-boem-tik-boem], wat het tikken van de klok moet voorstellen. De Blog beschrijft tot in detail de reis van Courgé (Zuid-Frankrijk) naar Deventer. Dit is een fragment omdat het geheel 3 bladzijdes beslaat.

Wat jongens denken

Wanneer een meisje stil is, denkt ze aan een miljoen dingen.

Wanneer een jongen stil is, denkt hij aan niets (omdat jongens 70% minder denken dan meisjes) en moet je hem vooral niet vragen waar hij aan denkt, en hem dan niet geloven als hij 'niets' zegt.

Wanneer een meisje niet reageert, is ze diep aan het denken.

Wanneer een jongen niet reageert, is hij moe en traag

Wanneer een meisje antwoord met: 'met mij is alles goed', is er iets goed mis.

Wanneer een jongen zegt 'met mij is alles goed' meent hij dat (Er kan wel iets niet goed gaan, maar daar komt ie dan even niet op, want alles is natuurlijk wel een beetje veel, maar dat zeggen we nu eenmaal zo)

Wanneer een meisje met haar hoofd op je borst rust, wenst ze dat je vooral tijd bij haar blijft.

Wanneer een jongen op je borst rust, heeft ie een zware dag op school gehad

Als een meisje zegt: 'Ik hou van jou' meent ze dat.

Als een jongen zegt 'ik hou van jou' heb je er te vaak naar gezeurd

Wanneer een meisje zegt: 'Ik mis je' is er niemand op de wereld die jou meer mist dan zij.

Als een jongen zegt 'ik mis je' heeft ie te veel vuile was

Deze ongelooflijk simpele en voor de hand liggende parodie op een populair gedicht (oorspronkelijk alleen het rode), heeft verreweg tot de meeste reacties geleid.

Het is oranje en het staat in de schuur...

Het gevaar van jonge gymleraren vol ambities is dat de leerlingen met wie ze een goede band hebben meegesleurd worden in hun enthousiasme. Zo geschiedde het ook mijn lief en behulpzaam broertje Felix.

Er schijnt ergens op de wereld een actie te zijn dat mensen die geen zin hebben om te lopen, noch om te fietsen tijdens een sponsorloop, zich tóch kunnen laten sponsoren voor het goede doel door lui in de auto te zitten. De gespierde gymleraar van het Stormink sprak dat wel aan. Zélf al moest het naar China. Misschien was 't het avontuur dat hem trok, of misschien was hij bang dat hij zich zou vervelen in de vakantie, of misschien vond 'ie het gewoon leuk om in de auto te zitten en was de reis naar costa brava niet lang genoeg. Wat het ook was, een paar weken later zat hij met het probleem dat het 2e (3e? 4e? 5e?)-hands campertje waar hij zich speciaal voor dit doel mee opgescheept heeft doe zitten, niet in zijn garagetje past. Laat mijn broertje het er nu net uitgefloept hebben dat onze schuur wel groot genoeg zou moeten zijn, toen de leraar zijn verhaal met tranen in zijn ogen meedeelde met zijn leerlingen, op dat miezerige sportveld...

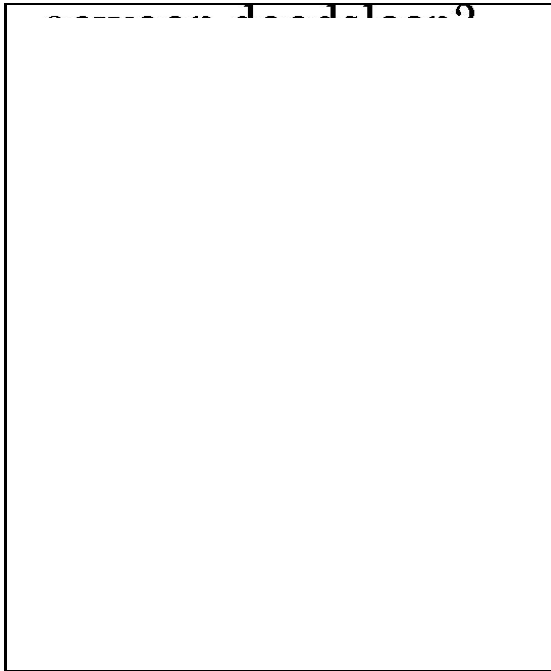
En ja hoor, op een mooie zaterdagmorgen stond ie er: het busje dat de zandweggetjes op de zijderoute richting het verre oosten zou moeten overleven. Voor de actie moest het pareltje oranje geverft worden en alles moest eruit gesloopt worden. Dat vonden de kroegmaatjes wel een tof idee, en dus zag het die zaterdag zwart van melige twintigers die met groot plezier het minigasstelletje uit de camper molden. Ja, zelfs mijn 8-jarige broertje mocht met zijn stofmasker afgezakt hangend op zijn borst af en toe de steeksleutel aangeven. Aardigheidje is wel dat om dat ding in de schuur te krijgen, eerst de kasten uit een ver verleden, die sinds dat wij er woonden weg aan het rotten waren in de schuur, omdat wij te lui waren om even de tijd te nemen om ze weg te ruimen, door 'de jongens' weggehaald werden. Toen het geval in de schuur stond zou het bijna iedere avond in het licht van een TL-lampje steeds weer opnieuw oranje geverft worden. En laat op de avond gaat het licht uit in de zwanenschuur, en rijdt het kleine eendje van de gymleraar terug naar huis.

Als ik de volgende morgen oranje verf op mijn jas heb, weten jullie waar het vandaan komt.

Een van de nieuwste blogs. Tegenwoordig hebben blogs meer voorbereiding en is er een soort evenwicht gevonden tussen persoonlijke belevenissen en proza.

3: terugkomende onderdelen

EVEN EEN OVERZICHT VAN WAT VAN DE VELE KLEINE PROJECTJES OP "DE SPEES VAN ARTHUR

De Tuurke is de parodie op Loesje. Ik zal jullie het vele digitale knip- en plakwerk om een simpele tuurke te maken besparen...De Bedelaar is een zusterorganisatie binnen de Tuurkes.

Ik vind het weer
heus interessant,
alleen ik open er
niet IEDER
gesprek mee

Tuurlijk

-----humortip-----
De hele tijd met een bezem per ongeluk op elkaar slaan!!
pfffffhhahahahahahahahahahahahahahahahahahaha
-naar laurel & hardy-

-----humortip-----
iemand een firebal laten eten en zeggen dat ie hem helemaal op moet zuigen terwijl er geen water in de buurt is!!
pffffffffffhahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahaha

-----humortip-----
Een pop in een bushokje leggen en dan stoppen alle buschauffeurs!!
Pffffffffffhahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahaha
(je kunt deze humortip ook aan je vriendjes vertellen als: "hoe maak je een buschauffeur gek?" of "er was eens..." of "weet je wat ik vroeger deed als ik me verveelde?". Wees creatief!)

-----humortip-----
trouwe lezers voor de grap te houden door te doen alsof er een humortip aankomt en die helemaal niet te gaan doen!
pffffffffffhahahahahahahahahahahahahahahahahahaha

De humortips zijn toch één van de meest gewaardeerde onderdelen van de spees geweest. Die flauwe korte humor heeft velen wel aangesproken. Het is een contrast met die vaak lange en ingewikkelde blogs. De meeste mensen gebruiken de humortips echter niet in hun dagelijkse leven.

Deel 2, Naast: “De bijna dagelijkste spees”

In dit deel gaan we kijken naar activiteiten buiten de spees. De ontwikkelingen. De projectjes van de kleine Arthur. Arthur is speciaal voor T91 for Dummy's diep in de archieven gedoken, en heeft nu de mooiste, leukste en oudste verhalen en dingen overgetypt. Alles wat ooit opgeschreven is maakt kans: De Familiekrant (2001 - 2003), waarin Tuur zijn gezin op de hoogte bracht van eigen activiteiten (uiteraard met vele, zelfgemaakte, strips), opdrachten voor school, verhalen voor de schoolkrant, zomaar: verhaaltjes in een opwelling... Alles komt aan bod.

I: Schoolopdrachten

HIER EEN PAAR SCHOOLOPDRACHTEN DIE UITGROEIDEN TOT SUCCESVERHALEN.

De Cycloop voorjaar 2007

Mijn grote oren vingen bijna geen geluid op, maar ik wist dat ik wakker was. Met moeite opende ik mijn oog. Ook in mijn oog viel geen licht. Ik stond op en op de tast zocht ik naar de rots voor de ingang. Met gepiep en gekras rolde ik de steen weg van de ingang. Bundels licht vielen naar binnen, op mijn schaaapjes. Ze werden wakker en begonnen te mekkeren. “fort, fort, een nieuwe dag is begonnen” zo moedigde ik ze aan naar buiten te gaan. Daar konden ze aan het gras knabbelen en rennen en van de zon genieten en álles wat ze zouden willen. Één voor één liepen ze uit de grot. Ze waren klein en lief. Nooit zou ik ze opeten. Ook al had ik nóg zo'n zin in vlees. En behalve de schaaapjes was er geen vlees op het eiland te vinden. Dan moest ik maar kaas eten. Ik zorgde voor ze en ik beschermde ze. In ruil daarvoor gaven zij mij melk. En zo kon ik wel vier soorten kazen maken. Ik was één van de sterkste van het eiland. Mijn vrienden waren ook wel aardig, maar je wist nooit of ze te vertrouwen waren. Van mijn schaaapjes wist je dat altijd. Als mijn vrienden aan één van mijn schapen kwamen, dan verkocht ik ze een klap in het gezicht. Ik liep nu ook naar buiten. Het weer was mooi, de goden waren tevreden. Dat wist ik. Ik beklom het bergje. Vandaar had ik goed uitzicht over mijn schaaapjes. En over de zee. Met dit weer was de zee wel kalm. Daar in de verte dreef wat. Een mensenscheepje? Ja. Het was een klein mensenscheepje. Het voer in de richting van het eiland. Het had al een hoop meegemaakt. Aan het roer een man die zich als “niemand” aan mij zou voorstellen.

Met dit verhaal heeft Arthur de schoolkrant-mok gewonnen van de beste inzending. Dat was niet zo vreselijk moeilijk aangezien “de Cycloop” de enige vrijwillige inzending was. Dit verhaal is dus eigenlijk niet écht een schoolopdracht. Het verhaal gaat over een deel van de Odysee, als Odysseus aankomt op het eiland van de Cycloop. Dit verhaal zet de boze en mensenetende reus neer als een zielige, lieve éénogger wiens leven door omstandigheden op de kop wordt gezet. Helaas heeft haast niemand die link gezien.

Het goddelijke gevecht *najaar2003*

Tot nu toe was overdag het territorium van Soleil, - god van het licht & vuur – hij was de zon, het licht en alle kleuren van de regenboog tegelijk. Hij was het tegenovergestelde van Darkus- god van het donker & jaloezie – hij had een korte mantel aan met bij zijn hals een groene knoop waar een slang op was afgebeeld. Hij stond bekend om zijn wreedheid en zijn enorme lengte: hij was zo'n 4 meter!! De Nacht was van hem. Maar daar was hij niet blij mee, s'nachts sliepen de mensen. Volgens Darkus kwam dat door het vuur, daar houden de mensen van! Plotseling werd hij jaloers, hij moest en zou het vuur hebben!! Maar Darkus durfde het niet zelf te stelen. Dus riep hij Pertus - zijn hulpje - bij zich. Pertus was 4 keer zo klein als Darkus en was bij hem een beetje bang (maar dat zou iedereen wel zijn.). Maar op aarde speelde hij zelf de baas, omdat hij eigenlijk een beetje god was. Darkus zei dat hij één mens van de aarde moest halen en naar hem toe brengen. Pertus maakte een onhandige buiging en vertrok naar aarde.

Pertus ging naar de aarde. Daar zag hij een villa. Hij kon wel zien dat de eigenaar van stand was, overall waren er beelden en fonteintjes. Pertus zag zijn kans schoon en veranderde in een pikzwart paard (als hij wit was zou zijn baas hem wurgen!) in galop liep Pertus naar de stal van de villa. Daar stond de prachtige strijdros Horus, hij was groot en trots op zijn glanzende huid. In een simpel gevecht vermoorde Pertus Horus en nam Pertus zijn plaats in. Je kon het verschil tussen die twee haast niet zien.

Na een of twee dagen kwam Perie – Horus baasje en dus eigenaar van de villa - om een ritje te maken. Je kon aan hem zien dat hij erg rijk was. Hij was knap en had een lange zijden jas aan en hoge leren laarzen om. Ook had hij een grote gouden ketting. Hij borstelde eerst wat overdreven maar na een tijdje stapte hij toch op Pertus. Nog steeds had hij niets door, maar het was te laat ... Het ritje begon !!!

In het begin deed Pertus precies wat Perie zei maar na een tijdje begon hij steeds sneller te galopperen en er kwamen kleine vleugeltjes uit Pertus zij. Toen vlogen ze en verbrande Horus teugels. Perie was doodsbang. Ze bereikten uiteindelijk Darkus: overall was het donker om hen heen. Pertus veranderde meteen weer in een god en pakte van Darkus een roet zwarte kruisboog. Op de pijlpunt lag een druppel van Darkus speeksel, genoeg om een mens een uur jaloers te maken. Hij richtte op Perie en schoot! Het pijltje raakte precies Perie's bovenarm. Als je goed keek zag je net het bloed zwart worden. Toen zoog het lichaam het zwarte spul op en genas de wond vanzelf. Op de plek van wond was een lelijke slang zichtbaar. Ook werden zijn ogen rood; hij moest en zou het vuur krijgen!!! "Waarom hebben mensen geen vuur!?" Riep hij uit. "Steel dat dan van Soleil' zei Darkus. En weg was Perie.

Soleil woonde eigenlijk in de wolken en genoot er zoals altijd van om naar mensen te kijken. Toen kwam Perie er aan. Meteen liep hij naar het vuur toe... Maar Soleil had hem door. "Wil je vuur?" Vroeg hij. De rode ogen vielen Soleil niet eens op. "Ja" zei Perie. En Soleil leerde de mens vuur gebruiken. Net op dat moment zag Soleil het litteken op zijn arm. Soleil stond op en zei "Doe jij dit voor Darkus?" Perie was dat helemaal vergeten want het uur was om dus het gif was uitgewerkt en hij legde Soleil alles uit. Hij was woedend en verklaarde Darkus de oorlog. Deze oorlog zou later de oorlog van licht en donker worden genoemd. Soleil pakte zijn harnas. Die vloog meteen om zijn borst. In de hoek lag Soleils zwaard, ook die vloog naar hem toe. Soleil trok het zwaard uit de schede. Het was een fantastisch wapen; bijna alles was van goud. Er zaten grote diamanten en rode robijnen op. Op de schede stond met grote letters: 'Soleil koning van het Vuur' En als hij het wou kon Soleil het hele wapen in brand laten vliegen. "Buintus" riep Soleil. Onmiddellijk verscheen er een jongeman. Hij had een korte, rode baard en een groot schild. Op zijn rug had hij een boog en pijlen. Het was Buintus, de god van de oorlog. "U heeft mij geroepen" zei hij "Ja" antwoordde Soleil en vroeg of hij met de oorlog wou meedoen. Dat wou Buintus wel. Zo had Soleil na een tijdje 40 boogschutters en 67 lansiers. Darkus had intussen al zijn enorme zesbenerige paard Sodan uitgestald en reed triomfantelijk door de binnenplaats van zijn luchtkasteel. Hij inspecteerde zijn

goed getrainde soldaten. Al Jaren had Darkus op dit moment gewacht, eindelijk kon hij Soleil eens een lesje leren. En nu was het zover, beide partijen stonden te schuimbekken om de vijand achter tralies te zien. Uiteindelijk won Soleil door zijn beroemde aanval: de Fire attack: hij omringde met zijn vuur de vijand en Buintus schoot met zijn mannen en hun bogen de vijand dood. En waren er dan nog levende wezens, dan slachtte hij ze zelf af. Van toen af aan zou licht sterker zijn dan duister overal, waar licht is zal het donker niet kunnen komen. 's Nachts zul je Darkus verwondingen nog zien. Met daar doorheen de winnaar... het licht. Dat zijn de sterren en de maan. En precies op de grens van licht en donker - in de schemering - daar kun je het gevloeiende bloed nog zien.

Dit is een mythe die Arthur als huiswerk moest maken voor zijn masterclass Mythologie, in groep acht.

“Heb jij goed geoefend?” Vroeg Ivo. “neue”, zei Arthur terug. Ze zaten op de wachtkamerstoeltjes te wachten op de sleutel en zijn baasje:

Johan *najaar 2003*

Hij had een rechthoekige bril op, een zwarte jas aan, en een enorm zware tas. Het was Johan. Als een koning liep hij door de gang. Automatisch graaiden Arthur en Ivo naar hun tas van de saxofoon en liepen achter hem aan naar de kamer waar ze iedere week oefenden. Johan pakte zijn tas uit. Ooh! Vergat hij het weer! Snel rende hij naar beneden en kwam even later terug met een blik oasis. De les kon beginnen. Arthur en Ivo begonnen hun deze week ingestudeerde stukken te spelen. Plots stak hij zijn middelvinger op. Daar had je het al! Ik moest de fles spelen. Na een poosje saxen kwamen er twee meisjes van een jaar of 15 “daar hebben we de Worpse Worpen!” riep Johan verrast. “Nou, inpakken maar jongens!”. En we stonden weer op de gang. “Arthuuuuuur!” tuurlijk, de deur.

Een week later...

“heb jij goed geoefend?” vroeg Ivo “neue”

Dit is een opdracht voor Taalhuiswerk. In groep acht was dat op de montessorischool zo een beetje het enige huiswerk. Wat een geluk voor Arthur dat het meestal het schrijven van een verhalen betrof! Zo was deze opdracht je sport/muziek/activiteit beschrijven.

Beestenboel najaar 2003

Als iemand aan mijn bewoners vraagt "Hebben jullie huisdieren?" dan zeggen ze meestal: "Het is thuis met zijn zessen al een beestenboel !!" Wij hebben geen huisdieren bedoelen ze daar volgens mij mee. Nou, daar ben ik het niet mee eens, er zijn:

TUINDIEREN

De eerste tuinbezoekers waren merels en koolmezen. Van de merels kregen we de eerste vlieglessen te zien, zagen jonge vogels uit hun ei komen en ga zo maar door. ToT daT dE kATTeN KWAMEN. Volgens de merels was onze tuin van een 4 sterren hotel in een kattenrestaurant veranderd. DIE WAREN WE DUS KWIJT. In die tijd waren er ook naaktslakken, maar daar praat ik maar niet over. De koolmezen hadden de katten met moeite overleefd, maar hun leven werd zuurder door kraaien en eksters. Na hevig vechten hadden we die ook overwonnen, maar de koolmezen waren geen vaste klanten meer. Dat was wel jammer. Nu waren er geen vijanden meer, het begin van een gouden tijdperk. Ons uitzicht werd nu bepaald door Roodborstjes, egels en muizen. Maarrrr, na een tijdje kwamen Eefie en Eke, twee eekhoorentjes. Ze waren de enige vijand die ze niet bestreden. Sterker nog, volgens mij vonden ze het helemaal geen vijand! Als uitzondering van al deze vijanden is er een die wel heel veel is bestreden: de mol mijn tuin bevalt hem wel, en volgens mij zal hij niet snel weg gaan.

Einde

Deze opdracht is in originele staat gelaten. Dit was ook een Taalhuiswerkopdracht, dit keer over huisdieren. Hier het resultaat van wat de huisdierloze Arthur ermee gedaan heeft.

2: Overig

De hond en de kar +- najaar 2002

Met een smak viel de deur naar een vochtige wijnkelder dicht. Daarna kon je nog zachtjes de geluiden van een deur die stevig op slot werd gezet horen. Toen was het stil. Ik zuchtte. Opgesloten in het vroegere huis van je ouders, dat is niet mis! Mijn pleegouders waren zonder pardon vertrokken en hadden tegen de nieuwe bewoners gezegd dat als er een rood jochie kwam dat ze hem meteen moesten opsluiten. Misschien voor geld, maar zo zal het ongeveer wel zijn gegaan. Dat kan tegenwoordig gewoon. Nu was ik weer wees. Altijd al geweest eigenlijk. Verzonken liet ik mijn hoofd zakken. Kevin was nog in topvorm; als hij maar niet ging blaffen want ik had na zo'n dag veel rust nodig.

Mijn wens kwam niet uit; na een paar uur werd ik wakker door het keiharde geblijf van Kevin. Ik was verschrikkelijk boos op hem, maar toen ik eenmaal had gezien wat dat beest vanochtend gedaan had sprong ik haast een gat in het houten plafond: dat beest had een kuil onder de muur door gegraven! Ik kon het niet geloven. Ik aaide Kevin waar ik hem aaien kon. En hij was trots! De hele tijd zat hij te dansen en te springen van plezier. Na een poosje probeerde ik me door het gat te wurmen: maar tegeefs, het was te klein. Snel maakte ik het gat groter en kroop er doorheen. Plotseling zat ik vast. Kevin begon te huilen, maar toen er mannen op de kelderdeur af liepen (Ze vroegen zich waarschijnlijk af waar dat lawaai vandaan kwam) begon hij driftig te graven. Net op tijd waren we vrij want achter ons (In de wijnkelder) Hoorden we woedende mannen tegen een kar aan schoppen, Die hadden we niet meegenomen; hij paste niet door het gat. Maar we hadden te vroeg gejuicht: Even later kwam er een man met een geweer aan rennen. Snel verstopten we ons in het hoge gras dat nog boven de sneeuw uitstak; Door schemering van de opkomende zon zou hij ons niet meteen zien (hoopten we!). Langzaam liep hij op ons af, met zijn grote laarzen stapte hij over ons heen. Ik kneep mijn ogen stijf dicht, maar hij had ons niet gezien: de voetstappen liepen verder. Voorzichtig durfde ik weer te kijken; Hij was al weer 20 meter verderop! Ik stond op en rende naar de oude muur. Zo snel ik kon klom ik naar boven met Kevin onder mijn arm. "Hé, blijf staan!,, Er volgde twee schoten in de lucht. Snel klom ik verder. Nu rende de man naar me toe, maar ik was al gesprongen "Donderwetter!,, Riep ik uit, Mijn jas bleef aan het prikkeldraad hangen en er kwam een andere man aan gesnel!! Gelukkig maakte ik me net op tijd los en rende het bos in: Voor het eerst in 10 jaar was ik vrij!! Messcherpe dorens sneden langs mijn broek en mouwen, bebladerde takken probeerde mijn overgestreste hoofd te raken, Uitstekende wortels lieten mij om de haverklap vallen en opstaan; Tot ik het niet meer hebben kon. Languit liet ik me in de sneeuw vallen. Hier zouden mijn achtervolgers nooit komen. Kevin zou zich vast kapotgelopen hebben. Net als ik; Ravenvoer.

Dit is (weer) een deel van het langere verhaal. Let op het haakjesgebruik: een direct gevolg van het veel lezen van Narnia. Dankzij dit gegeven kunnen we dit verhaal dateren op ongeveer 2002. Een van de vele op eigen initiatief geschreven verhalen op de basisschool.

(artikelen uit) **De Familiekrant**

Jimmy

Alhoewel kippen een half jaar op het verlanglijstje staan en een konijn nog geen twee uur, was het een konijn die het eerste huisdier van de familie govers werd. Gekker was het nog dat het konijn naar aanleiding van het goedkope hok werd gekocht, in plaats van het hok naar aanleiding van het schattige konijn!

Afgelopen zaterdag vond Arthur een platgereden egeltje en riep ester die zich afroeg of het misschien het egeltje van achter de tuin was nu weten we toch zeker dat ester het niet gedaan heeft.

Dit allemaal gebeurde aan het begin van april

Onze lieve moeder heeft weer iets leuks bedacht: Eerst voor dat floris op de w.c. zal plassen daarna dat simon zich gedraagd (hij was schijnbaar jaloers). Als ze 12 stickers hebben krijgen ze een verassing, hier volgt een interview

1. vind je het een goed plan? F. ja S. hé ja
2. kan je nu goed op de W.C. plassen? F. Ik vind het goed dat god bomen heeft gemaakt.
3. vind je de stickers leuk? S. ja, als je elmo hebt kan je vliegen want elmo kan vliegen

Hierboven staan artikelen uit 3 uitgaven van de Familiekrant. De bovenste is de nieuwste, de onderste de oudste. De teksten zijn in het origineel opgeschreven en versierd met stickers en tekeningen. We zien de schattige antwoorden van S(imon) en F(loris) die niets begrijpen van de situatie.

Naamloos gedicht najaar 2005

Tien vingertjes aan beide handen
Tien nog zachte nageltjes
Tien naamloze tenen,
Niemand weet waarvoor ze zijn

Vijf bewegende vingers
Vijf voor elke hand
Vijf, de duim is het belangrijkste
Maar jij vindt lekker van niet

Twee poezelige zachte oogjes.
Twee wangetjes ozo rond.
Twee apetrotse ouders.
Die zingen voor hun kind

Een zachte neus
Een rond koppie
Een lieve baby
Een nieuwe hier op aard

Een gedicht voor de geboorte van een kind.

Over wie het precies gaat is helaas niet te traceren geweest

Ik ben moe

De allereerste geschreven zin.